

independentă afară din sine; cănd aceste direcții ale conștiinței, să să mai vine ale imaculării omenești și mereu către o altă parte care afară din sine înfluențează astupră; cănd a obiectivat simțimentul să de bunătate să să de împărătește făndat în conștiința lui și a trebuit să închipuiască esistența unui obiect de adorare; cănd să manifestă — zic — ideea despre infinit, a fost lăzările nămați a poesiei, a poesiei intime, cunoscute imaculării, înțeleasă amândouă în fiindca Omului de o dată că Omul, care nu distinge de animal și aștează în sfârșitul său acel barometru al dorințelor și al cunoștințelor, acel termometrul al iubirii, al speranței și al trăirilor patimilor de către este priimitoare nativa Omului. Tot simțimentul în Om este efect al imaculării, al poesiei intime, și aceasta se exprimă, se exprimă și skade după exprimă, altădată și a exprimă prisme poetică, să după doar de poesie ce posedă individual; și atunci nămați va altădată altădată poesie, cănd Omul va ajunge în completă frântăitate.

În filosofie, toate capetele geniale ale cănd datează civilitatea Omului, să și genialitatea să aibă voit să dea o definiție poesiei; darnică Aristotele, nicăi Platon căruia și să dă o direcție atât de expresivă și necompatibilă, căruia și să închipuiască nămați că o filozofie a intimității; nicăi Horace cănică Boală, căruia să voit să o prezinte în regăzile sălăjene, nu să înțelese. Ea a fost în toate vîrstele civilității omenești un obiect de desăvădere, și către care omenești nu a putut să indiferente, precum nu a putut să indiferente la ideea de societate. Societatea este fiindca armonie, și armonie este fiindca poesie. Cum altădată fi indiferente lăzmea de căsătorie, cănd nu era indiferentă